

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theophilo Lectori. 151.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πέρας ὑπολάσιν. εἰ τοίνυν ταῦθ' οὕτως ἔχει, ἔχει δὲ καὶ μὴ θέλωμεν, τοὺς καὶ ταῦτα καλέεισε εὐκλεῶς ζῶντας ὑλάσωμεν.

Τῷ αὐτῷ. ρμν.

Οὐδὲ τῆς εὐτῆς βίοντων, ὡ θανμάσι, λόγος, ὅρκου πιστότερος ταῖς ἀπάντων τῆς ἀκούοντων τεφραοῦται φηφοίς. τὸ δὲ σφόδρα φιλεῖται βύβλας, ὑπὸ τῆς σφόδρα φιλεῖν ἴπλεται. οὐκ οὐδὲ εἰ μὲν πιστεύεται βυβλήμεθα. εὐβιῶμεν. εἰ δὲ ἀγαπᾶσθε, ἀγαπᾶμεν.

Κασίω χολαστικῷ. ρμθ.

Ἄγαν ἐκθειάσας τὴν ἀρώνην γραφεῖσαι μοι παρὰ σὲ περὶ ἀρετῆς καὶ τοῦ μὴ εἶναι χερμάτων ὀπιπλήν, σύμβολον ἐξήνεγκας τῆς πεπεῖσθαι τὴ καλῶς ἔχειν, τούτοις οὐ φάσκειν πεπεῖσθαι ὡσπερ γὰρ ἀφύρομεν, ὑποφύρομεν, εἰ σφρονοῦμεν, οὕτως ἀγαυμάζομεν, ἀρούμεθα. ἄσκει τοίνυν ταῦτα. εὐκλειαν γὰρ ἀθάνατον ὀδῆσαι.

Επιμάχῳ. ρν.

Ἐπειδὴ τί βῆτι πὸ μεγαλιῶσι τὰ φυλακίμεθα, μαθεῖν ἐθέλων γέγραφας, ἰοδί ὅτι δέλπα ἦν μικρά, ἴσω τὸν νόμον ἀδίνοντα, ἀπὸ ἐφόρου οἱ τῆς Ἰσθαίων καθηγίται, ὡσπερ νῦν αἱ γυναῖκες τὰ εὐαγγέλια τὰ μικρά. ἐπειδὴ γὰρ ὁ μὲν νομοθέτης εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐμβάλλων, καὶ τὴν λήθην ἐξοστρακίζων ἐθέσπισεν ἐξάφεις τὰ δικειώματα ὅτι τῆς χειρὸς σου, τὰ τέτιν ἐξαρίστης, κρεμάσθης. αὐτὸν δὲ τοῦ μὲν ἔργου οὐδένα ἐποιούτο λόγον. περὶ δὲ τοὺς τελαμάσθης τῆς βιβλίδων πολλὴν ἐποιούτο ἀσθῆν, μέμφως ἤξιοθησαν.

Θεοφίλῳ ἀναγνώστῃ. ρνα.

Ὁ μακρίτος Τιμόθεος ὁ σὸς ἀδελφός, ἐξ ἀνθρώπων ὡχέτο, πᾶν μὲν ὅσον εἶχε ἡνίον, ἐν γῆ καταλείψας. τῇ δὲ

se habent, vt habent, etiamsi nolimus, demus operam, vt eos, qui, & hinc, & illic praeclare atque cum gloria viuunt, imitemur.

Eidem. 148.

Eorum, qui rectè atque ex virtute viuunt, fermo (vir admirande) iure iurando quouis maiorem fidem nancisceris, audientium omnium calculis coronatur. At vehementer amari velle, à vehementi amore proficiscitur. Quamobrem si sermonibus nostris fidem haberi volumus, rectè viuamus. Si autem diligi, diligamus.

Casio Scholastico. 149.

Quòd hanc epistolam, quam de virtute ac non amādis pecuniis ad te nuper scripsi, maiore in modū admiratus es, hinc satis signididisti, te persuasum istud habere, rectū esse his obtēperare. Quemadmodū enim quæ vituperamus, fugimus, si sapimus: ita contrā, ea, quæ admiramur amplectimur. Hæc igitur cole: immortalem enim gloriam parturiunt.

Epimacho. 150.

Quoniā quid sibi illud velit, Magnificat Phylacteria, vt tibi exponā, per literas à me petiisti, illud scito, quòd perexigui quidā libelli erāt, Legem continētes: quos quidē Iudæorum magistri gestabāt, quemadmodum etiam nunc fœminæ parua Euāgelia. Quandoquidem enim Legislator, vt eos in opus iniiceret, atque obliuionē ab eis amoliretur, illud lege lata promulgarat, Appēdesi iustificationes meas in manu tua: ipsi autem operis quidem nullam curā gerebant, at circa libellorum lora plurimum studij adhibebant, idcirco reprehensū sunt.

Theophilo Lectori. 151.

Beatus Timotheus frater tuus ex hominum cœtu excessit, id quidem omne quod mortale habebat, in terra deserens, animo

Z iiij

autem in cælum penetrans, atque cum diuinis ac mundo sublimioribus virtutibus, vt confido choros agitans. Quam etiam ob causam nos mœrorem eum quæ maximum accepimus, quique nos, quantumlibet pro vitibus, reluctantes, penè subegit, tandem abieccimus, cum illud cogitasset, rerum humanarum finem amplissimorum ipsi bonorum initium extitisse. Neque enim vulgarem in modum vir ille huius vitæ curriculum exegit, verum strenuè ac generosè, atque ita vt ob præclara facinora ab omnibus prædicaretur, atque omni quidè laude sublimior esset, iis autem, quæ in potestatem cederent, ornaretur. Etenim re vera pudicitia ac temperantiæ delubrum erat, prudentiæ sedes, fortitudinis arx, iustitiæ metropolis, humanitatis penu, mansuetudinis templum, atque vt vno verbo complectar, virtutum omnium thesaurus. Sic enim omnes adeptus est, vt alius vnã quãdam adipisci magni æstimasset. Etenim rerum mundo sublimiorum amore correptus, animo atque cogitatione in cælum saltabat, ac res cælestes inquirebat, terrenasque aspernabatur. Nam cum verissimam voluptatem Christianis que congruentem temperantiam esse meritò censuisset, ventrem, ventrisque affeclas affectiones tyrannicum quendam in modum subegit ac superauit: sic nempe vt illi frugalitatem victusque tenuitatem indiceret, his autè ne se quidem commouere permitteret. Hincque fama ipsius gloriam vbique prædicabat: ipseque in omnium ora versabatur: atque omnes spem habebant, fore vt si ad imperium Ecclesiasticum perueniret, splendidiore virtutis radios emitteret. Verum vt probus athleta, desiderantibus adhuc spectatoribus in cælestem aulam ad accipiendam coronam auolauit, relicta hic sepulchralis cuiusdam, monumenti instar gloria, & memoria, iisque laudibus quæ ab omnibus in eum conferuntur. Ecquis igitur huiusmodi viri laudes prædicare cupiens, rei dignitatem vel tantillum attingere queat? Ecquis eum laudare atque

ψυχῇ οὐρανοβατῆρ. ἡ παῖσθαις καὶ
 ὑποδοξίμοις ὡς πῖστω συγχροῦων
 δυνάμεσι. διὸ ἡ ὑμεῖς πῶ λύπη,
 καὶ τοι μέγιστη ἔσαν, ἡ εἰς τὸ δυνά-
 τὸν ἀντέχοντες, χεῖδον χειρῶσιν ἰδὼν,
 παρεργαζόμεθα, ἐνόησαντες, ὅτι ἡ
 τῆς ἐνάδε τελευτα, ἀρχὴ τῆς με-
 γίστων, αὐτῶ ἐκείσε κατέστηκε ἀγα-
 θῶν. οὐ γὰρ ὡς ἔτυχεν ὁ ἀνὴρ τὸν ἐνά-
 δε βίον διήλθησεν. ἀλλ' ἀνδρείως, ἡ
 γενναίως, καὶ παρὰ πάντων ἔπι ταῖς
 ἀρεταῖς ἀνακλήρωτο ἰδὼν, πάσης μὲν
 εὐφημίας κρείττων ὢν, τοῖς δὲ χεῖ δὴ-
 ναμιν ἐπαίνους τεφανέμενος ὄντως γὰρ
 ἦν ἀνάκτορον μὲν σωφροσύνης, ἐστὶ δὲ
 φρονήσεως, ἀκρόπολις δὲ ἀνδρείας,
 μητρόπολις δὲ δικαιοσύνης, ἡ ταμῆον
 μὲν φιλαληρωπίας, τέμενος δὲ ἡμερό-
 τητος, ἡ συλλήβδην εἰπεῖν πασῶν τῆς
 ἀρετῆς θησαυρός. ἔτας γὰρ ἐκείτην
 σκῆψατο, ὡς ἂν ἕτερος μίαν πῖνᾶ
 κτήσατο, πρὶ πολλῆ ἐποίησατο. τῆς
 γὰρ ὑποδοξίμων ἔρατης γενόμενος ἐ-
 πίδησεν ὡς τὸν ἀθέου, τῶ λογισμῶ ἡ
 τὰ ἐράνια ἐπολυτραγόμενοι, ἡ τῆς
 ὑπεργίαν ἡμέλει. ἡδονὴν γὰρ ἀληθε-
 ζᾶτω, ἡ Χριστιανοῖς ἀρέσκουσι, πῶ
 σωφροσύνην ἐκότως ὑπεκλήφως γα-
 σπός, καὶ τῆς μετὰ γαστέρα πᾶσιν τυ-
 ραννικῶς σκράτησεν ἡ μὲν πῶ αὐτὰρ
 κειαν νομοθέησας, τοῖς δὲ ἐδὲ πρὸς ἑα-
 στα συγχρησας, ἐτιεῦθεν σωλαχόθεν
 διήγαλλεν ἡ φήμη τὸ κλέος, ἡ ἐν τοῖς
 ἀπάντων ἑμασιν ἦν, ἡ πάντες ἡλπίον
 λαμπερότερας αὐτὸν εἰ ἀρχῆς ἐπιλά-
 σοῖο σκηνουσιαστικῆς πέμψαν τῆς ἀρε-
 τῆς τὰς ἀκτῖνας. ἀλλ' ὡς περ ἀγαθὸς
 ἀθλητῆς, ποδοῦτων ἐπὶ τῆς θεατῶν,
 εἰς τὰς ἐρανίας αὐλάς τεφρησόμενος
 ἀπέπληκε ἀλείψας ἐνάδε ὡς ἀρ-
 τὰ φιον δόξαν καὶ μῆμην, ἡ τὴ παρὰ
 πάντων ἑσάμνο. τίς τοιγαροῦ τὸν τοῖς
 τοῖς ἐγκωμάσαι βελόμενος, καὶ ἐπὶ
 ὄλιγον τῆς ἀξίας ἐφάλοτο; τίς ἐπα-
 νέσαι θέλων ἡ κατόπιν τῆς ὑποδο-
 στας, σπολεφθεῖς ἑαυτὸν ἀπιάστω;

ὅς ἀράγραπτι ἀμνηστῶν ἐγχειρήσας, τίς τίλῃ ἀραρότητα καὶ τὸ μελιχρόν, καὶ τίλῃ παρῶς ἀπαίσις μὲν, μάλιστα δὲ παρῶς τοὺς φιλαρέτους ἀδῶ, λόγους ἔπιχειρήσας ὑπογράψαι, ἔχῃ ἑαυτὸν μέμφοιτο, μηδὲν εὐέλκων εἰπεῖν τῆς ἀληθείας ἐφάμλλον. ἔγω γὰρ τὸς συνότας ἠρειῶς εἰς τὸν τῆς φιλίας θεομόν, αὐτῶν νέμεσθαι τὰ σωτῆρα. ὑψηλὸς μὲν γὰρ ἦν τῆ ἀρετῆ, ταπεινὸς δὲ τῶ φρονήματι, καὶ παρῶς μὲν ἐν ταῖς ἐνοσίαις, καὶ πολὺς μὲν ἐν ταῖς εὐεργεσίαις. ταχὺς δὲ ἐν ταῖς σωτηρίαις. ὁ δὲ με κατὰ πᾶσαι βεβλόμενον ὄντα εἶδῶ, τὸ ρητορ, ὅτι τίλῃ ἐλεημοσιῶν ἀξιοφροντῶς ἀγαπῶν. τὸ λαθεῖν φιλανθρωπευόμενος ἐθροῦτο. εὐ εἰδῶς, ὅτι τούτο μάλιστα ὄντι ἐλεημοσιῶν. εἰ γὰρ μέτεσι δεύξω, ταύτῃ ἀγαπῶν, οὐ μοι δοκοῦσι φιλανθρωπεύεσθαι, ἀλλὰ τὰς ἂν εὐ παχόντων ὀκτεταγῶν εἰν συμφορῶς, καὶ τὸ θεῖον ἔργον ἀραλεωτάτῃ λυμάνεσθαι νοσήματα. φιλανθρωποι γὰρ καὶ εὐεργεταὶ χαλεπῶν ποδοῦτες τὰς, τῶν ἄλλων ὀκτομπεύειν ἔ παρατοῦται δύσπραγίας, ὁ δὲ αἰδιδμος ἐκείνος. σιωπῶν γὰρ ἔθεμις, καὶ φθεγομένης ἀναγκῶν ἐλέγχου τὴν ἀξίαν αὐτῶν μὴ σῶζοντας, ἔχῃ τῶ παρέχειν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶ λαθεῖν τῶ τούτο ἀγαπῶν, τοῖς εἰς τίλῃ χέμινος τῆς πενίας τυγχάνουσι ἐδρόσιζεν. ἀλλὰ τί χέμινος; πέλαγος ἀγαθῶν; εὐτελεῖ λόγῳ ἀνυμνήσαι σφειάμνος. διὸ δὲ ἔγω μὲν ὀκταῦθα σῆσω τὸν λόγον, αὐτὸς δὲ τῆς λύπης τῆς ἐπ' αὐτῶ παυσάμνος. τίμα τὸν ἀριστον ὀκείνον τῆ πῆσῃ τῆς ἀρετῆς.

ornare instituens, non à tergo susceptæ materiæ relictus, seipsum accuset, ut qui rem impossibilem aggressus sit: Ecquis lenitatem atque comitatem, atque cum erga omnes, tum præsertim ad probos viros, pudorem, sermone informare conatus sibi ipsi non succentat, ut qui nihil, quod veritati par sit, inuenire queat? Sic enim eos, quibuscum versabatur acciebat, ut, quantum ad amicitiæ leges atinebat, primas illi omnes tribuerat. Etenim virtute quidē sublimis erat, at animo summissus & humilis: lenis in congressibus, at in animi conceptionibus acutus: ac denique & in beneficiis dandis largus & prolixus, & in cohortationibus atque cōsolationibus promptus ac celer. Quod autem me finē scribendi facere cupientem non finit, hoc dicendum est, nimirum quod cum elemosynam singulari quodam amore complecteretur, id tamen studiose captabat, ut obscura & incognita esset ea benignitas: quod exploratum haberet, elemosynam in hoc maximè sitam esse. Nam si ostentationis particeps est, ij, qui ea funguntur, non mihi benignitatem exhibere, verum eorum, qui beneficio afficiuntur, calamitates exaggerare videntur, dininū opus molestissimo morbo labefactare. Nā dum humani ac liberales vocari cupiunt, aliorum miseria evulgare minimè detestant. At clarus illē vir (nec enim tacere fas est, & item loquendo necesse est illud conspicuum fieri, me meritam ipsius laudem minimè consequi) non modò largiendo, sed etiam occultè id faciendo, eos, qui in paupertatis fornace versabantur, velut rore quodam perfusos recreabat. Verum quid me ipsum fatigo, dum bonorum pelagus tenui ac vili oratione prædicare conor? Quocirca hic quidem ego sermoni finem imponam: tu verò compressa ea mœstitia, quam ipsius causa suscepisti, per virtutis cultum præstantissimū illum virum honore affice.